

ΝΕΑ ΕΙΚΩΝ ΘΕΟΤΟΚΟΠΟΥΛΟΥ

Ἡ μεγάλη τέχνη ἐπλουτίσθη μὲ ἐν ἐπὶ πλέον ἀριστούργημα. Εἰς τὴν Μαδρίτην ἀνεκαλύφθη πρὸ τινος νέα εἰκὼν τοῦ Θεοτοκοπούλου, τοῦ μεγάλου Ἑλληνος καλλιτέχνη τῶν χρόνων τῆς Ἰσπανικῆς ἐκκλησίας. Τὸ παράδοξον καὶ ἐκπληκτικὸν εἶναι οὐκ ἔστιν αὐτῇ, δὲν ἦτο κορυμμένη οὔτε εἰς τὰ ἔγκατα τῆς γῆς, οὔτε εἰς τὰ βάθη τῆς ἐρημητηρίου ἀμαθοῦς τινος μοναχοῦ τῶν ἰσπανικῶν βουνῶν. Εὐρίσκειτο ἐντὸς τοῦ κέντρου τῆς Μαδρίτης καὶ εἰς τὸ μοναστήριον τοῦ τάγματος τοῦ Χριστοῦ τοῦ Σάν Τζίνες, ὅπου ἑκατοντάδες εἰσέρχονται καὶ ἐξέρχονται καθ' ἡμέραν. Κανείς ὅμως δὲν ἠξίωσε ἐνὸς προσεκτικοῦ βλέμματος τὸ ἀπὸ αἰώνων ἐκεῖ ἀνηρτημένον ἀριστούργημα. Εἰς τὴν τέχνην, ὅπως καὶ εἰς τὴν πολιτικὴν καὶ εἰς τὸς ἄλλους κλάδους, ὅλοι ἔχουν ὀφθαλμοὺς ἄλλ' ὅλγοι εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι βλέπουν. Ἡ εὐτυχὴς ἀνακάλυψις τοῦ ἀγνώστου μέχρι τοῦδε ἔργου τοῦ Θεοτοκοπούλου ὀφείλεται εἰς τὸν φιλότεχνον εὐπαιδίδην τῆς Μαδρίτης μαρκήσιον Σάντα Ἄννα ντὲ Σιλβέσα. Ἡ εἰκὼν ὕψους 107 ἑκατοστομέτρων καὶ πλάτους 111, παριστᾷ τὸν Χριστὸν διώκοντα ἐκ τοῦ ναοῦ τοὺς ἐμπόρους καὶ ἀργυραμοιβούς, ἡδὴ δὲ εἶναι ἐκτεθειμένη εἰς τὸ μουσεῖον τοῦ Πράδο. Ὡς γνωστόν, ὁ Θεοτοκόπουλος μὲ τὴν παιδικὴν του καὶ ζωηρὰν ιδίωσυγκρασίαν ἠρέσκετο πολὺ εἰς τὸ θέμα τοῦτο. Ἀπὸ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς καλλιτεχνικῆς του δράσεως ἐδοκίμασε νὰ παραστήσῃ διὰ τοῦ χρωσιῆρος τὴν βιβλικὴν αὐτὴν σκηνήν, βραδύτερον δὲ ἐπανῆλθε πολλάκις εἰς τὸ ἴδιον θέμα. Ὑπάρχουν πολλὰ εἰκόνες τοῦ Γκρέκο παριστῶσαι τὴν «Ἐκδίωξιν τῶν ἐμπόρων καὶ ἀργυραμοιβῶν ἀπὸ τὸν ναόν». Μία ἐξ αὐτῶν εὐρίσκεται εἰς Ρίτσομονδ τῆς Ἀγγλίας καὶ ἄλλαι εἰς τὴν ἐν Λονδίῳ Ἑθνικὴν Πινακοθήκην. Οὐδεμία ὅμως ἐξ αὐτῶν ἔχει τὴν ἀξίαν τῆς ἡδὴ ἀνακαλυφθείσης, ἣ ὁποία φέρει ὀλόκληρον τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Διδασκάλου. Εἰς τὰ πρῶτα ἀντίτυπα φαίνεται εἰς ὅλην τὴν λαμπρότητα ἡ

βενετσιάνικη τεχνουργία, μὲ τὴν ζωηρότητα τῶν χρωμάτων καὶ τὴν ἀρχιτεκτονικὴν εὐρύτητα τῆς παραστάσεως. Εἰς τὸ ἀντίτυπον ὁμοῦς τοῦ Σάν Τζίνες ἡ παράστασις εἶναι μᾶλλον συγκεντρωτικὴ ἀπλουσιέρα καὶ ὑποβλητικὴ. Τὸ βάθος ἐξιδανικεύεται διὰ τῆς ἀποσιτάσεως καὶ ἀμυδροῦτος τῶν ἀρχιτεκτονικῶν στοιχείων, ἣ δὲ ὅλη σκηνὴ προβάλλεται πλησιέστερον πρὸς τὸν θεατὴν. Ὁ ἀριθμὸς τῶν δρώντων προσώπων εἶναι μικρότερος, ὅλα εἶναι μετρημένα, τὰ σώματα εὐσταλῆ, ἣ δὲ ἀπαλότης τῶν λεπτῶν καμπυλῶν κάμνει λίαν εὐάρεστον ἐντύπωσιν. Ὅλα τὰ ἐπουσιώδη ἀντικείμενα καὶ στολίσματα ἔχουν παραλειφθῆ, ἀντ' αὐτῶν δὲ πρὸ τοῦ Χριστοῦ ὠρτισμένον καὶ σεῖοντος τὸ μαστίγιον ὑπάρχει ἕνα τραπέζι ἀνεστραμμένον.

Εἰς τὴν εἰς Σάν Τζίνες ἀνακαλυφθεῖσαν εἰκὼνα ἡ ἀὐλοποίησις φθάνει εἰς τὸ κατακόρυφον. Ὁ δριζων εἶναι ἀόριστος, τὸ δὲ βάθος σχηματίζεται ἀπὸ τὸν μυστηριώδη κιονόκτιστον τοῖχον τοῦ ναοῦ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου πίπτει τὸ φῶς λευκῶν κανδηλίων καὶ πλανῶνται ὀφιοειδεῖς σκιαί. Ἡ ὅλη σύνθεσις συναρπάζει καὶ γοητεύει. Ὅλα τὰ ἐπὶ τῆς ὁδόνος ζωγραφισμένα πρόσωπα ἐμφυχοῦνται ἀπὸ δυνάμιν, κίνησιν καὶ ζωὴν. Ἡ συγκέντρωσις τοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ ἡ ἱμπρεσιονιστικὴ παράστασις εἶναι τελεία. Ἐν τῷ μέσῳ ἡ ἔντορος μορφὴ τοῦ ὠρτισμένου Θεανθρώπου, περὶ αὐτὸν δὲ ἡ σύγχυσις καὶ ὁ συνωστισμὸς τῶν περιττόρων καὶ διὰ τῆς φυγῆς ζητούντων τὴν σωτηρίαν τῶν τοκογλόφων. Κάθε γραμμὴ φανερώνει ἀμέσως τὴν δύναμιν τοῦ τεχνίτου. Ὅσον ἀφορᾷ τῶν χρωματισμῶν εἶναι τέλειος. Αἱ θαυμάσιαι ἁρμονίσεις τοῦ ἰώδους καὶ τοῦ ἀνοικτοῦ πρασίνου, ἣ ἀντίθεσις χρωματιστῶν ἐπιφανείων εἰς τοὺς τοίχους καὶ ἀερίων καὶ χροσδῶν τόνων, τὰ ὁποῖα περιβάλλουν τὰ πρόσωπα προκαλοῦν τὴν ἐκστασιν. Ὁρισμένως ἡ νέα εἰκὼν τοῦ Θεοτοκοπούλου εἶναι ἐν ἀπὸ τὰ ἀνώτερα ἀριστουργήματά του.

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΖΩΗ

ΘΕΑΤΡΟΝ ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ.—Ἡ δ)νὶς Κοτοπούλη ἐπανεῦρε τὸν δρόμον τὸν φωτεινὸν τῆς τέχνης διὰ δύο ἐβδόμαδας, καθ' ἃς ἐπανέλαβε σειρὰν ἐκλεκτῶν ἔργων Ἀναψυχὴ δι' ἑαυτὴν καὶ διὰ τὸ ἀκροατήριον.

✻

ΘΕΑΤΡΟΝ ΚΥΒΕΛΗΣ.—Ὁ κ. Ι. Παξινὸς εἶνε νέος mondaïn γνωστότατος ἐν Ἀθήναις, Ἰθακῆσιος ζήσας εἰς τὴν Ρουμανίαν καὶ εἰς τὸ Παρίσι, ὅπου παρε-

κολούθησε μετ' ἐπιμελείας τὴν θεατρικὴν κίνησιν Ἐργαζε Γαλλιστὶ ἔργα τινὰ δράματικά, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ «**Βάραθρον**» κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Χόρν παρεστάθη μετὰ πολλῆς σκηνηκῆς ἐπιμελείας. Στρέφεται τὸ ἔργον περὶ τὰς κρατούσας στρεβλὰς κοινωνικὰς ἀντιλήψεις ὡς πρὸς τὸν γάμον. Ἡ Ὁδέττη, νεαρὰ κόρη ἐργοστασιάρχου, ἀγαπᾷ ἕνα νέον δικηγόρον ἀλλ' ὁ πατὴρ ἀδιάλλακτος πρὸς τὸ αἶσθημα τῆς κόρης του τὴν ἀναγκάζει νὰ νυμφευθῇ ἕνα πλούσιον ἔμπορον

μεσήλικα. Σειρά προέρχεται άτυχημάτων εκ τούτου.

Η Όδεττι εγκαταλείπει την συζυγικήν έστίαν και πηγαίνει πρὸς συνάντησιν τοῦ έραστοῦ. Οἱ γονεῖς της διά νά άποφύγουν τὸ σκάνδαλον τήν πείθουν νά επανέλθῃ προσωρινῶς εἰς τήν πατρικὴν τοῦλάχιστον στέγην, ὃ δέ έραστής μὴ γνωρίζων τὰ διατρέξαντα και νομίζων ὅτι εγκατελείφθη άυτοκτονεῖ. Η Όδεττι μαυθάνουσα τήν άυτοκτονίαν βυθίζεται εἰς σπαρακτικήν ὀδύνην. Καίτοι ὃ συγγραφεὺς ἔθιξε θέμα σχεδὸν ἐξηγλημένον, απέδειξε χαρίσματα δραματικά. Ὁ διάλογος εἶνε κομψός, μία εὐγένεια διαπνέει τὸ ἔργον. Τεχνικῶς ὑπολείπεται βεβαίως. Η βίαία σκηνή μεταξὺ υἱοῦ, αγωνιζομένου ὑπὲρ τῆς άδικουμένης ἀδελφῆς, και μητρὸς εἶνε τραχεῖα και ἡ ὑπόμνησις τοῦ μητρικοῦ παραπτώματος βεβιασμένη. Τὸ τέλος ἔρχεται άπότομον διότι άγνοεῖ ὃ θεατὴς τί θά άπογίνη.

Ὁ συγγραφεὺς θέλει νά καταδείξῃ τήν δυστυχίαν εἰς ἣν σύρει τήν οἰκογένειαν ἡ παραγνώρισις τοῦ ἔρωτικου δικαιώματος, και ὃ ἐξ ἔμπορικῶν ὑπολογισμῶν γάμος. Άνοίγεται τότε τὸ βάραθρον εἰς ὃ ὠθεῖ ὃ πατήρ τήν κόρην και μετ' αὐτῆς παρασύρεται ὀλόκληρος ἡ οἰκογένεια. Η κ. Κυβέλη και ὃ κ. Ροζάν ἔπαιξαν μὲ πολλήν τέχνην.

Ὁ κ. Μωραϊτίνης εὐρεθεῖς πρὸ δύο πυρῶν, τοῦ θεαματικοῦ «Παταγάλου» και τῶν συγχρονιστικῶν «Παναθηναίων» ἔκαμε στροφὴν πρὸς τὸν πρῶτον και τὸ **Πανόραμα** του ἐφέτος δικαιοῖ τὸν τίτλον του. Διότι εἶνε κυρίως θεαματικόν. Η σπινθηροβόλος εὐφῦα του ἐφέτος ὑπεχώρησε πρὸ τῶν ὠραίων σκηνογραφιῶν. Ἀλλά και ὃ θίασος δι' ἄλλα ἔργα συγκεκριημένους και αἰφνηδῶς εἰς ἐπιθεωρησιακὸν μεταβληθεῖς δὲν ἔδιδεν εἰς τὸν συγγραφέα ἔδαφος διὰ νά ἐκτυλιχθῇ πλατύτερον τὸ σατυρικὸν πνεῦμα. Η λεπτότης ἐν τούτοις ἦτις χαρακτηρίζει τὸν κ. Μωραϊτίνην απέκλεισεν εὐτυχῶς τὸ σόκιν, τήν πολλήν κνήμην και τήν ὀργιάζουσαν πολιτικὴν.

Ὁ κ. Λεπενιώτης, ὃ χαριτωμένος και λεπτότατος κωμικός, πρωταγωνιστεῖ. Ὡς κουργεὺς παριστάνων τὸ Διεθνὲς δίκαιον ἐξωτερικνεὶ παραστατικώτατα τὰς περὶ οὐδετερότητος κρατούσας ιδέας ἐνώπιον ἐνὸς πανερίου μὲ κουλούρια τὰ ὁποῖα ἀφελέστατα ἐξαφανίζει. Θανμασίως ἐκτελεῖται ἡ δυαδία τοῦ Ἐβραίου βουλευτοῦ (Λεπενιώτου) και τῆς Βουλῆς (Ἀλκαίου). Αἱ Ὡραι μὲ τὸν ὠροδείκτην και λεπτοδείκτην εἶναι χαρακτηριστικὸν και πρωτότυπον νοῦμερο. Τὸ κουαρτέτο Γούνας—Βράκας, τὸ τερσέτο τῶν σπύρων, οἱ Εὔζωνοι μαυθάνοντες τήν Γαλλικὴν χάριν τῶν Δαρδανελλίων, οἱ Μάγειροι, ἡ νησιὰ μὲ τὰ καραβάκια, ἔγιναν δημοφιλέστατα. Τὰ δύο Κοθώνια (Χρυσομάλλης—Νέξερ) προξενοῦν πλατὺν τὸν γέλωτα.

Η τρίτη πράξις εἶνε ἐντελὺς θεαματικὴ. Εἰσήχθη διὰ πρώτην φορὰν και ἡ ταινία τοῦ κινηματογράφου ἐφ' ἧς συνεχίζεται ἡ ἐπὶ σκηνῆς δράσις τοῦ «Ἡρώα» (Λεπενιώτου) ὅστις προσπαθεῖ νά συλλάβῃ ὑποβρυχίως Γερμανικὸν ὑποβρυχίον διὰ νά λάβῃ τήν ἀμοιβὴν τῆς Ἀγγλικῆς Πρεσβείας. Η ταινία ἔχει κωμικωτάτας σκηνάς, συνεχίζεται δὲ εἰς τὸ βάθος τῆς θαλάσσης—μία πρωτοτυπία, ἡ ὁποία άποτελεῖ τὸ κορύφωμα τῆς ἐπιτυχίας.

Η μουσικὴ πεταχτὴ και ἐπιτυχῶς διασκευασθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ κ. Λεπενιώτου. Η λαϊκὴ καντάδα τῆς Σμυρνῆς κατέκτησε. Η «σιλονέτες» τῆς ἐσπερινῆς ἐφημερίδος εἶναι πρωτοτυπώταται και εὐφρεστάται· παρελαύνουν παραμορφωμένα αἱ «ὠραῖαι

τῶν ὠραίων» και εἰς τὸ τέλος ἡ ἱέρεια τοῦ σημερινοῦ θεάτρου, μία γλαφυρά «κνήμη».

Σκηνογραφικῶς ὃ θίασος τῆς κ. Κυβέλης ἐθανματεύρησε. Πρώτην φορὰν ἐπὶ Ἑλληνικῆς σκηνῆς ἐνεφανίσθη τόση καλαισθησία, τόσος πλοῦτος και τόση τέχνη. Ὡραιστάτη ἡ Ἀλσσιανὴ σκηνογραφία, ὡς και τὸ τέλος τῆς β'. πράξεως μὲ δένδρα, σελήνην, θάλασσαν και τὰ φτερά ἐνὸς μύλου στριφογυρίζοντος ὑπὸ τοὺς ἤχους γλυκυτάτης μουσικῆς. Ἀλλ' ὃ βυθὸς τῆς θαλάσσης μὲ τήν τελείαν προοπτικὴν του—σύνθεσις τοῦ κ. Π. Ἀρβατινοῦ, ἐκτελεσθεῖσα ὑπὸ τῶν κ. κ. Ζολὺ και Μπουγιέ,—ἀληθινὴ φαντασμαγορία.

Θά ἦτο εὐτύχημα ἂν και εἰς ἄλλας ἐπιθεωρήσεις εἰσήγετο ἡ *Feerie*. Θά ἀπεξημιῶνε δι' ἄλλας πληκτικὰς σκηνάς.

Ὡς ἐλαττώματα δέον νά καταλογισθῇ ἡ φορτικὴ σκηνὴ τοῦ ποιητοῦ τοῦ κάρρου και ἡ ἔλλειψις φωνῶν. Καμμία σχεδὸν δὲν τραγουδεῖ. Η μόνη φωνή, εἰδικὴ διὰ καντσονέτες, εἶναι ἡ τοῦ κ. Χρυσομάλλη. Η κ. Δελενάρδου ὡς ἡθοποιοὺς καλὴ, ἀλλ' ἡ φωνὴ της, προσομοιάζουσα πρὸς τήν φωνὴν τῆς κ. Νίκα, μᾶλλον ἀντιπαθητικὴ και βεβιασμένη. Η κ. Παρασκευοπούλου σχεδὸν ἀνεκμετάλλευτος, ὡς και ἡ κ. Ἀλκαίου. Ἐκεῖνος ὅστις ἀνεδείχθη ἀκόμη περισσότερον εἶναι ὃ κ. Νέξερ. Ὡς κοθῶνι, ὡς παραμάγειρος, ὡς φρέγκος, ὡς εὔζωνος παρουσίασε τύπους σατυρικωτάτους. Η κ. Πεταλὰ πανομοιότυπον τῆς Φριαντᾶ. Διὰ περιωρίσθη ὅμως μόνον εἰς αὐτήν, ἀφ' οὗ εἰς τὰς μιμήσεις εἶναι... ἀμίμητος ;

✱

ΘΕΑΤΡΟΝ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ.— Εἰς τήν ἐπιθεωρησεομαγίαν ἐρρίφθησαν και μερικαὶ ἀναλαμπαι ἀληθινῆς τέχνης. Ὁ ἐκλεκτὸς καλλιτέχνης κ. Βονασέρας ἐνεφανίσθη εἰς τήν «Σιμόνην» τὸ γνωστὸν ἔργον τοῦ Μπριέ, εἰς τὸν δύσκολον ρόλον τοῦ Σαρζάκ. Συσκελίησε μὲ τήν βαθειὰ ψυχολογημένην ὑπόκρισιν τοῦ συζύγου τοῦ φονεύσαντος τήν ἄτιμον σύζυγον του και θέλοντος νά ἀποκρύψῃ τὸ ἔγκλημα ἀπὸ τήν κόρην του. Ἀλλά και ἡ κ. Ρεζάν εἶχε στιγμὰς ὁλως ἐξαιρετικὰς. Ἐπαιξε μὲ φυσικότητα· και αὐτὴ ἡ φωνὴ της ἦτο ἀπηλλαγμένη τῆς παιδικότητος· ἀλλὰ και ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου ἀπέδιδεν ἐπαρκῶς τὰ συναισθήματα.

Εἰς τήν «**Καταιγίδα**» τοῦ Μπερνστάν πολὺ δυνατὰ ἔπαιξαν ὃ κ. Γαβριηλίδης. Η κ. Ρεζάν και ὃ κ. Ἰακωβίδης συνετέλεσαν εἰς τήν ἐπιτυχίαν.

Ὁ κ. Ν. Μαρσέλλος εἰς τοὺς «**Μελλοθανάτους**» ἀναρριπίζει τὰ πατριωτικὰ αἰσθήματα. Ὁ Ἄρης, ἐθελοντὴς ἐξ Ἀμερικῆς, ἀνδραγαθεῖ κατά τὸν πόλεμον και προάγεται εἰς λοχίαν. Ἀλλὰ συγχρόνως κατακτᾷ και τήν καρδίαν τῆς Φανῆς θυγατρὸς τοῦ συνταγματάρχου του, ἡτις ὑπηρετεῖ ὡς νοσοκόμιος. Η Φανὴ φύσει ὑπεροπτικὸς χαρακτήρος, ἐνθυμίζει εἰς τὴν Ἀρην τήν κοινωνικὴν ἀπόστασιν, ἀλλὰ κατά βάθος τὸν συμπαθεῖ. Εἰς τὸν Ἄρην ἀγαθίθεται ἐπικίνδυνος ἀποστολὴ. Η Φανὴ ἐννοεῖ ὅτι τὸν ἀγαπᾷ και προσπαθεῖ νύ τὸν ἐμποδίσῃ νά φύγῃ· ἐξομολογούται ἀμοιβαίως τὸν ἔρωτά των, ἀλλὰ τὸ καθήκον ὑπερισχύει παρὰ τῷ γενναίῳ μαχητῇ. Εἶνε τὸ συγκινητικώτερον μέρος τοῦ ἔργου ἡ ψυχικὴ πάλη ἔρωτος και καθήκοντος πρὸς τήν Πατρίδα. Ἐπιστρέφει ὃ Ἄρης πληγωμένος βαρέως. Τὸ πένθος καλύπτει τὰς ψυχὰς τῶν δύο ἐραστῶν, οἱ ὁποῖοι εἶνε μελλοθάνατοι.

Η κυρία Ρεζάν και ὃ κ. Γαβριηλίδης—τὰ κύρια πρόσωπα—ἔπαιξαν μὲ στοργὴν πρὸς τὸ ἔργον.

Ἡ νέα ἐπιθεώρησις τὰ «**Ἀθηναϊκά παρασκήνια**» τῶν καθηγητῶν κ. Γκαστή καὶ Λύρα ἀπέτυγεν. Δὲν παρουσίασε τίποτε τὸ πρωτότυπον. Τὸ μόνον χαρακτηριστικὸν νούμερο ὀφείλεται εἰς τὸν κ. Ἰακωβίδην, ἐμφανισθέντα ὡς κοθῶνι. Ἡ ὄνις Βορδώνη, ὡς Ἀλεξάνη ὑπελήφθη πολὺ τῆς δεσποινίδος Κοτοπούλη. Ἡ τῶν Καρδινάλιων σκηνὴ ἀπρεπής. Κάποιαν εὐφύϊαν εἶχον οἱ ἀριθμοὶ τοῦ Λεξιθῆρα.

Ἐξαιρετικῶς καλὴ ἡ μουσικὴ. Ἡ διασκευὴ τοῦ κ. Ἀστεριάδου πολὺ ἐπιτυχής. Εἰμπορεῖ νὰ εἰπῇ κανεῖς ὅτι μετὰ τὸν «Παπαγάλον» εἶνε μουσικῶς ἡ ἐπιτυχέστερα ἐπιθεώρησις. Ἀλλὰ τὴν ἡδίκησε τὸ κείμενον.

Εἰς τὰς Ἐπιθεωρήσεις γίνονται μεταβολαὶ σκηνῶν καὶ προσθαφαίρεσεις, ἵνα συγκρατηθῇ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ πυκνωθῶν οἱ ἀκροαταί. Εἰς τὸν «Παπαγάλον» ἐγένοντο ἐνέσεις διὰ τῆς προσλήψεως τῆς δεσποινίδος Νίτσας Ράλλη καὶ διὰ τῆς ἀπὸ σκηνῆς ἐμφανίσεως τοῦ κ. Βώττη γελειογραφούντος καὶ ψάλλοντος σαν-σονέτες. Αἱ στιγμιαίαι γελειογραφίαι ἐπεξετάθησαν καὶ εἰς ἄλλα θέατρα. Οἱ κ. κ. Ζάχος καὶ Παπαγεωργίου ἐσκότισαν διαφόρους προσωπικότητας ἐκ τῶν θεατῶν.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ.— Δύο ἐπιθεωρήσεις λαϊκαί. Τὸ «**Καλὲ ἄντρες**» τοῦ κ. Παπαευθυμίου εἶνε ἀρκετὰ σατυρικόν. Ἡ ὄνις Ντίνα Παντοπούλου χειροκροτεῖται ὡς εἰκοσάφραγκον καὶ ὁ κ. Πολιτάκης ὡς κομπέρ. Ἡρώϊς τῆς ἐπιθεωρήσεως ἡ πεταχτὴ Γκιζώρη, ἡ ὁποία μὲ τὴν εὐστροφίαν καὶ τὸ τραγοῦδι δημιουργεῖ χαριτωμένους ρόλους. Ἡ καντάδα πρὸς τὴν Βουλῆν, τὸ πόκερ, αἱ λουόμεναι, ἡ σκόνη εἶνε ὠραία νοῦμερα.

Ἡ ἄλλη ἐπιθεώρησις «**Φορεῖς Φανέλλα**»; τῶν ἠθοποιῶν κ. κ. Γονίδου καὶ Μυράτ ἀπέτυχε. Μνεῖα ἤμπορεῖ νὰ γίνῃ μόνον διὰ δύο νοῦμερα. Τοὺς Ζακυνθίους καὶ τοὺς Ἑλληνογγάλους Ἐρασιτέχνας. Ἡ κ. Γκιζώρη ὡς Λουομένη καὶ ὡς Βενζίνα χαριτωμένη.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΦΑΛΗΡΟΥ.— Ὁ «Στρατηγὸς τῶν Οὐσάρων» τοῦ Ζίρερ ἦτο μία ἐπιτυχία τοῦ θιάσου. Ἡ Βιεννέζικη μουσικὴ τοῦ ἐλκυστικωτάτη. Ἡ ἐλαστικωτάτη πλαγῶν, ἡ ὁποία λέγεται Ἑλσα Ἐνκελ εἶχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ θαυματουργήσῃ. Λιμαρέττο ἔξυπνο, χοροὶ γλυκύτατοι, ἐκτέλεισις θαυμαστή.

Κωμικώτατοι ἡ κ. Δαμάσκου ὡς διδασκάλισσα καὶ ὁ κ. Δράμαλης ὡς Ἐβραῖος. Ἡ σκηνοθεσία ὠραιότητι.

Τὸ Φαληρικὸν θέατρον ἐξέλεξεν ἡ «Ἐταιρεία τῶν θεατρικῶν συγγραφέων» ὅπως παιχθῶν τὰ ἐν τῇ ἐφετεινῇ διαγωνισμῷ βραβευθέντα μονόπρακτα ἔργα. Ἐκ τῶν 42 ὑποβληθέντων, ἡ ἐπιτροπὴ ἐξεχώρησεν 6, ἐκ τούτων δ' ἐθεώρησεν ὡς τὸ ἄριστον καὶ συνεπῶς ἀνυπαγώνιστον τὸ «Πατρικὸ σπίτι» τοῦ κ. Ζωῖοπούλου, ὡς ἰσοδύναμα δὲ τὸ «Gloria victis» καὶ τὸν «Διπλὸν πόνο». Ἡ βράβευσις ἐγένετο διὰ ψηφοδελτίων ὑπὸ τοῦ κοινού, ἔτυχε δὲ μεγάλῃς πλειοψηφίας τὸ Gloria victis. Τὰ τρία ἄλλα, ἐπαινεθέντα ἀλλὰ μὴ παρασταθέντα εἶναι τὸ «Πορτραῖτο» τοῦ κ. Φιλύρα, ἡ «Γκιούλια Βερέντη» τοῦ κ. Ἡλιάδου καὶ τὸ «Φετιχ» τοῦ κ. Φώτου Γιοφύλλη. Μνεῖας ἔτυχε καὶ ἡ «Παρθενικὴ Δύσις» τοῦ κ. Ἀγαπητοῦ.

Ἐκ τῶν τριῶν τούτων, τὸ «**Πατρικὸ σπίτι**» ἤρρεσε διότι ἔχει τοπικιστικὸν χαρακτῆρα. Εἰκονίζει ἓνα ἑλληνικὸ σπίτι. Ἡ ἐπιτροπὴ ἐνεθουσιάσθη ἀπὸ «τὸ ὑγιὲς τῆς ὑποθέσεως, τὸ πρωτότυπον τοῦ θέματος καὶ τὴν φυσικότητα τοῦ διαλόγου». Ἀπὸ ἠθογραφικῆς ἀπόψεως καὶ διδακτικῆς ἤξιζε, ἐν σχέσει πρὸς τὰ ἄλλα, τοῦ βραβείου. Υἱὸς ἐνὸς χωρικοῦ ὑπανδρευθεὶς εἰς τὴν πρωτεύουσαν λησμονεῖ τὸ πατρικὸ σπίτι, εἰς ὃ βασιλεῦει ἡ φτώχεια καὶ ἡ ἀπογοήτεισις. Ἡ ἀδελφὴ εἶναι φθισικὴ. Ὁ υἱὸς διὰ τὰ ἀποφύγη τὴν ἀδελφὴν ἵνα τὸν ἀκολούθησῃ εἰς τὴν πρωτεύουσαν δίδει ἓνα ἑκατοντάδραχμον, ἀλλ' ὁ πατὴρ ἐξαγριούται διὰ τὴν ἀχάριστον διαγωγὴν τοῦ υἱοῦ του καὶ τὸν καταράται. Τοῦ ἐπιστρέφει καὶ τὰς 100 δραχμάς, διὰ νὰ μὴ λυπηθῶν ἡ γυναῖκα καὶ ἡ κόρη του ἐὰν ἠναγκάζοντο νὰ ἐπιστρέψουν τὰ χρήματα καὶ τὸ σπῆτι ἐπαναπίπτει εἰς τὴν σκίαν τῆς λύπης, ἐνῶ ἡ πατρικὴ καρδιά ἀνακαλεῖ τὴν κατάραν.

Ἐκ τῶν ἄλλων ἔργων τὸ «**Gloria Victis**» τῆς κ. Θ. Ζωῖοπούλου εἶναι θεατρικώτερον, ἀλλὰ βεβιασμένον καὶ ψυχρὸν.

Ὁ «Διπλὸς πόνος» τοῦ κ. Παπαμιχαήλ εἶναι ἀφήγησης κούραστικὴ καὶ χωρὶς πλοκήν.

Ὁ κ. Νικολάου εἰς δύο ἐμφανίσεις τοῦ ἀπέδειξεν τὴν τελειότητα τῆς ἐκτελέσεως μὲ τὴν θαυμασίαν φωνὴν του. «Μαίτρ» τοῦ ἄσματος, ἀλλὰ καὶ τῆς δραματικῆς τέχνης. Ὡς Μεφιστοφελὴς ἀπαράμιλλος. Πρὸς τούτοις ὁ κ. Νικολάου ἐθαυμάσθη διὰ τὴν μονοδικὴν του diction. Οἱ στίχοι ἠκούοντο διανγέστατοι ἐν μέσῳ τῶν ποικίλων μουσικῶν ἀποχρώσεων.

Ἡ τιμητικὴ τῆς κ. Ἐνκελ, ποικιλωτάτη εἰς τὴν ἐκτέλεσιν ὑπῆρξε ζωηροτάτη εἰς ἐκδηλώσεις συμπαιθείας. Ἐπαίχθη δὲ διὰ πρώτην φορὰν ἡ «**Ἐρωτικὴ κατεργαρία**» μονόπρακτος ὑπερέττα τοῦ Λεκόκ, κατ' ἔμμετρον μετάφρασιν τῆς κ. Ρεβέκκας.

Ὁ θιάσος θὰ δώσῃ παραστάσεις εἰς τὸ θέατρον Συντάγματος. Περὶ τὰ τέλη Δεκεμβρίου θὰ ἀρχίσῃ τὰς παραστάσεις του εἰς τὸ Δημοτικόν. Θὰ δοθῶν τότε ἡ «Κρητικοπούλα» τοῦ κ. Σαμάρα, «Ὁ πρωτομάστορας» τῶν κ. κ. Καλομοίρη—Καζαντζάκη, τὸ «Ὁνειρον Πιερρότου» τοῦ κ. Δαμπελέτ καὶ ὁ «Βοσκάκιος». Ἐπίσης θὰ προετοιμάσῃ ὁ θιάσος τὴν μεγαλειτέραν καὶ πλουσιωτέραν Ἀθηναϊκὴν Ἐπιθεώρησιν, αἱ σκηναὶ τῆς ὁποίας θὰ γραφῶν ἀπὸ διαφόρους μὲ ἀμειβὴν 25 δρ. Τὰ σκηνικά καὶ αἱ ἀμειψίσεις θὰ ἐνοικιασθῶν ἀπὸ τὸ Μετροπόλ - Τεάτρ. Κομπέρ ἡ κ. Ἐνκελ καὶ ὁ γνωστὸς κωμικὸς Οὐρμπάνο. Διὰ τὴν μουσικὴν θὰ συνεργασθῶν ὅλοι οἱ καλλιτέριοι συνθέται. Εἰς τὸν ἀνάδοχον τῆς Ἐπιθεωρήσεως θὰ δοθῶν 500 δρ.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΠΛΕΣΣΑ.— Ὁ λαϊκὸς συγγραφεὺς κ. Κοπακιάκης ἐφέτος ἀντὶ ἐπιθεωρήσεων, γράφει φάρσας. Μία παρασταθεῖσα ὑπὸ τοῦ θιάσου τῆς κ. Ρεζάν «Πετάει, πετάει» ἦτο ὅπως δήποτε ἔξυπνη. Ἡ δευτέρα φάρσα, μετ' ἀσμάτων αὐτῇ, ὁ «**Θηλυκὸς**» στερεῖται πρωτοτυπίας. Ὁλὴ ἡ κωμικότης στρέφεται εἰς τὴν μεταμφίεσιν εἰς γυναῖκα τοῦ κ. Πλέσσα. Ἀλλὰ καὶ πέρυσι εἰς ἓν ἔργον τοῦ κ. Ἀντωνοπούλου τὸ ἴδιον συνέβη. Ἐν γένει ὁ «Θηλυκὸς» ὑπενθυμίζει τὴν «Θεῖαν τοῦ Καρόλου».

Ἡ «*Σάτυρα*» ἐγράφη ὑπὸ τῶν κ. κ. Δραγάτη καὶ Αἰλιαγοῦ, νέων τῆν τε ἡλικίαν καὶ τὴν ἐμφάνισιν ἀπὸ σκηνῆς. Ἔχει δύο-τρία νοῦμερα ἔξυπνα, ὡς τὸ τοῦ ἱππέως ἱατροῦ, μερικά εἶνε ὥραια ὡς τύποι, ὡς ἡ Γερμανὶς νταντὰ ἦν ὑπεδύθη ὁ κ. Πλέσσας. Ἡ βαρκαρόλα τῶν παραδῶν, τὸ τραγοῦδι τῆς Ρουμανίας ἦν προσπαθοῦν ἡ Ἀντάντ καὶ ἡ Διπλὴ νὰ προσεταιρισθοῦν, οἱ Κρήτες βουλευταὶ καὶ ἡ δυωδία Γέρου καὶ Γρηῆς ἤρεσαν. Πολὺ καλὸς ὡς πυροσβέστης ὁ κ. Πλέσσας, δημιουργὸς πάντοτε κωμικῶν τύπων, καὶ ἡ δεσπ. Ἀθ. Πλέσσα ὡς ὑπάλληλος κινηματογράφου.

ΘΕΑΤΡΟΝ «ΠΙΚ - ΝΙΚ». — «*Ὁ Καθρέπτης τοῦ 1915*», τῶν κ. κ. Δασκαλάκη καὶ Καμπανάκη. Ἐκ τῶν εἰς τὰ συνοικιακὰ θέατρα διδομένων ἐπιθεωρήσεων εἶνε ἡ εὐφρεστέρα, μὲ πολὺ καλὴν μουσικὴν. Ἡ κ. Βασιλειάδου ἰδίως ὡς Χιωτίσσα ἀλλὰ καὶ ὡς Ἀραπῖνα καὶ ὡς ἐκφυλισμός, ἡ δεσποινὶς Μ. Νέξερ ὡς φρόνημα λαοῦ, ὡς βεντάγια, καὶ ἰδίως ὡς Παριζιάνα, ἔπαιξαν πολὺ καλά, ὑπερέβαλε δὲ πάσας ἡ Λίτσα Γραμματίκα, ἡ πτερόπους καὶ πλήρης ἀκκισμῶν ὡς Ἀκαθάρσια, ὡς Ἀραπῖνα, ὡς φυσικὸν ἄνθος καὶ ἰδίως ὡς χαμίνι. Ὁ κ. Κουρῆς ὡς γαλατῶς καὶ πρὸ πάντων ὡς ἡλίθιος, κωμικώτατος.

ΘΕΑΤΡΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ. — Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς ἐνδιαφερόμενος διὰ τὸ θέατρον εὐηρεστήθη νὰ ἀναγνώσῃ ἀνέκδοτον ἱστορικὸν δράμα τοῦ κ. Ἀσπρέα τιτοφορούμενον «Ὁ Βασιλεὺς σῶζει». Φέρει δρῶντα ἱστορικά πρόσωπα, τὰ κορυφαῖα τῆς πολιτικῆς ἥτοι Κομμουνιστοῦ, Τρικουπῆν, Δεληγεώργην ὡς καὶ τὸν ἀείμνηστον Βασιλέα Γιώργιον. Εἰς τὴν γ'. πράξιν ὑπάρχουν δύο συγκινητικώτατα ἱστορικά σκηναὶ μεταξὺ Γεωργίου Α' καὶ τοῦ τότε Διαδόχου Κωνσταντίνου.

— Συμπαθέστατα ἐχαιρετίσθη ἡ ἐπὶ σκηνῆς ἐμφάνισις τῆς διακεκριμένης μαθητρίας τοῦ Ὠδείου δεσποινίδος Δαλεξίου. Ἐτραγοῦδῃσεν εἰς τὸ «Πανόραμα», μίαν νέαν σύνθεσιν τοῦ κ. Ξανθοπούλου ἐν δυωδία μετὰ τοῦ κ. Χρυσομάλλη καὶ ἔψαλε τὸ ὅσμα τῆς Κάρμεν. Ἡ φωνὴ τῆς εἶνε γλυκεία καὶ ἔντονος, παίζει δὲ μὲ μεγάλην ἀπλότητα.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΑΛΑΜΠΡΑ. — Ὁ ἠθοποιὸς κ. Βεντούρας παρακολούθησας τὰς κινηματογραφικὰς ἐπιτυχίας τοῦ Σέρλοκ Χόλμς καὶ ἀναγνώσας τὰ ἄλλα Πίνκερτον ἔγραψε τὸ «*Ἀλεκάκι*» ἀστυνομικὴν φάρσαν, σατυρίζουσαν ἀρκετὰ τὴν ἀστυνομίαν. Τὸ λαϊκὸν ἀκροατήριον τῆς «Ἀλάμπρας» παρηκολούθησεν ἐπὶ 12 ἑσπέρας τὸ διαβολεμένο Ἀλεκάκι, ἐγέλασε δὲ ἰδίως μὲ τὴν ἀπὸ τῆς πλατείας ἐπιδρομὴν εἰς τὴν σκηνὴν τῶν δῆθεν ἀστυφυλάκων—σκηνὴ μὴ ὀφειλομένη εἰς τὸν συγγραφέα, ἀλλ' εἰς ἓνα θεατὴν.

Μετὰ τὴν παράστασιν τῶν βραβευθέντων μονοπράκτων τῆς Θεατρικῆς Ἑταιρείας ἠκολούθησεν οἶον προκλητικῶς ὑπὸ τῶν ἀδικηθέντων ἢ παραστάσις τῶν τυχόντων ἀπλῆς μνείας. Ἦσαν δὲ αὐτά, ἡ «*Γκιούλια Βερέντη*» τοῦ κ. Ἡλιάδου, καὶ τὸ «*Φετιχ*» τοῦ κ. Γιοφύλλη. Ὁ θίασος τὰ ἀνέβιβασε μετ' ἐπιμελείας ὀρίσας καὶ χρηματικὰ βραβεῖα, ἅτινα ἀπενεμήθησαν διὰ δημοψηφίσματος τῶν θεατῶν. Τὰς περισσότερας ψήφους ἔλαβε τὸ πρῶτον, καλύτερον ὡμῶς κατὰ τὴν γνώμην τῶν λογίων ἦτο τὸ δευτέρον.

Ἡ «*Γκιούλια Βερέντη*» εἶνε μίᾳ δυστυχημένη κόρη, πνιγμένη εἰς τὴν στενότητα τῶν ἀντιλήψεων τῶν οἰκείων τῆς. Διὰ κάποιαν ἀγνωστον ἀνωτέραν ζωὴν καὶ αὐτὴν τῆς ἀποκαλύπτει κάποιος καλλιτέχνης περαστικός. Ἡ *Γκιούλια* ἐπαναστατεῖ. Καὶ ὅταν βλέπει τὸν καλλιτέχνην νὰ φεύγῃ διὰ παντός, αὐτὴν δὲ καταδικασμένην ἐκ τῶν προλήψεων νὰ ὑπανδρευθῇ ἓνα πεζὸν ἐπιχειρηματίαν φεύγει διὰ νὰ συναντήσῃ τὸν καλλιτέχνην.

Ὁ κ. Ἡλιάδης ὅστις εἰς ἄλλα ἔργα του ἐδείχθη ὀρηκτικός, ἤδη παρουσιάζεται ἡρεμώτερος. Τὸ ἔργον ἔχει ἀρκετὴν αἰσθηματολογίαν ρωμαντικὴν, δι' ἧς διήκει λεπτὸς σπαραγμός.

Τὸ «*Φετιχ*» τοῦ κ. Γιοφύλλη εἶνε ἔργον μοιρολατρικόν, μὲ χαρακτηριστὰ ἐκ τοῦ φυσικοῦ εἰλημένους οἱ ὅποιοι μᾶς δεικνύουν ἓνα μέρος τῆς Ἑλλ. ψυχῆς. Τὸ ἔργον ἔχει ἐμπνευσθῇ ἐκ τινος παλαιοῦ διηγήματος τοῦ κ. Βαρλέντη ἢ «*Κασέλα*», ἀλλ' οἱ χαρακτηρισμοὶ τοῦ δράματος εἶνε διάφοροι τῶν χαρακτηρισμῶν τοῦ διηγήματος. Ἡ γρηῃ Κονδύλω ἡ ὁποία λατρεῖ τὴν παλαιὰν κασέλαν τῆς ἔχει τὴν πρόληψιν ὅτι δὲν πρέπει ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ νὰ χωρισθῇ ἀπ' αὐτῆς. Ὡς ἠθογραφία ἦτο ἐπιτυχής, ἀλλ' ὡς δραματικὸν ἔργον στερεῖται ἱκανῶν προσόντων.

Μετὰ τῶν ἀνωτέρω ἔργων ἐπαίχθη καὶ ὁ «*Νόθος*» δραμάτιον τῆς δεσποινίδος Ἀρσινόης Ταμπακοπούλου. Ἡ ὑπόθεσις πλέκεται περὶ τὸν ἀτυχή ἔρωτα μῆς νεάνιδος καὶ ἐνὸς νέου, οἱ ὅποιοι ἀποκαλύπτεται ὅτι ἐγεννήθησαν ἀπὸ τὴν ἰδίαν μητέρα. Ἡ σκηνὴ συμβαίνει εἰς μίαν ἐσοχὴν εἰς ἣν τυχαίως ἡ μητέρα συναντᾷ τὴν κόρην, ἣν ἀφῆκε βρέφος ὅταν ἐγκατέλειπε τὸν ἄνδρα τῆς διὰ νὰ φύγῃ μὲ τὸν ἐραστὴν. Ἡ μητέρα ἀνέχεται τὴν κόρην συναναστρεφομένην τὸν υἱὸν τῆς ὃν ἀπέκτησεν ἐκ τοῦ ἐραστοῦ. Εἶνε τραγικὴ ἡ σκηνὴ καθ' ἣν παράφρων σχεδὸν ὁ υἱὸς ἐπιρρίπτει εἰς τὴν μητέρα ὅλην τὴν αἰτίαν τῆς κακῆς μοίρας. Τὸ ἔργον συνεκίνησε, ὡς πρωτόλειον δὲ κρινόμενον δὲν ἦτο κακόν.

Ἡ κ. Γεωργιάδου ὑπεδύθη εἰς τὰ τρία ἔργα τρεῖς διαφόρους ἡλικίας. Κοριτσάκι εἰς τὴν «*Βερέντη*», γράια εἰς τὸ «*Φετιχ*», μητέρα εἰς τὸν «*Νόthon*». Καλλίτερα ἔπαιξεν εἰς τὸ τελευταῖον ἔργον. Καλλίστος λαϊκὸς τύπος ὁ κ. Ἀλκαῖος.

Ὁ κ. Ἀσπρέας, ὁ σκηνοθέτης τῶν νεωτέρων ἐθνικῶν γεγονότων, ἠθέλησε νὰ ἀναπαραστήσῃ ἐν ἀπὸ τὰ ὀραιότερα ὅσα καὶ πενθιμώτερα γεγονότα τοῦ Ἑλληνοβουλγερικοῦ πολέμου. *Μαῦρος Καβαλλάρης* ἀπεκαλεῖτο ὑπὸ τοῦ στρατεύματος καὶ τοῦ ἐχθροῦ ὁ ἥρως ταγματάρχης Ἰω. Βελισσαρίου, ὁ διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος ἐξαγοράσας τὴν ἐκπόρθησιν τοῦ ὑπ' ἄρ. 1378 ὑψώματος τῆς Τζουμαγιάς. Καὶ παρουσιάζεται σχεδὸν αὐτοῦσιος ὁ ὑπερήφανος καὶ ἀρρενωπὸς καὶ αὐστηρὸς ἀλλὰ καὶ μεγάλθυμος καὶ γλυκὺς ἐκεῖνος χαρακτήρ.

Τὸ ἔργον εἶνε καθαρῶς στρατιωτικόν, ἐξελισσόμενον χωρὶς πατριωτικὰς νοσηρότητας, χωρὶς ὑπερβολὰς καὶ χωρὶς ψεύδη. Ὁ κ. Ἀσπρέας ἀναδεικνύεται πιστὸς χρονογράφος, ἡ φιλία του δὲ πρὸς τὸν ἥρωα τοῦ ἐπέτρεψε ὥστε νὰ μὴ τὸν παραχαράξῃ. Εἶνε ἔργον ὑγιές, συγκινοῦν ἰδίως ἐκείνους ὅσοι ἔζησαν τὴν ἀλχησμόνητον ζωὴν τοῦ στρατοπέδου. Δὲν ἔχει πολὺ πλοκὸν ὑπόθεσιν· ἀπλῶς σκοπεῖται νὰ χαρακτηρισθῇ ἓνας ἥρως, ὡς ὁ Βελισσαρίου, τὸ διανθίζουν δέ, ἐκτός τοῦ διδάσκοντος ἡρωϊσμοῦ του, ἐπεισοδιακῶς εἰς

παρθενικός ἔρως μνηστής καὶ εἰς μητρικὸς πόνος.

Σκηνογραφικῶς δέον νὰ ἐξαρθῇ ἡ ἀναπαράστασις τῆς παραμονῆς τοῦ θανάτου τοῦ ἥρωος, καθ' ἣν καίεται ἡ Τζουμαγιά καὶ ὑπὸ τὰς φλόγας προήλυνεν

ὁ Ἑλλ. σιρατὸς, γενομένη ἐκ σχεδίου τοῦ αὐτόπτου καλλιτέχνου κ. Ροῦλου. Ὁ ὑποκριθεὶς τὸν ἥρωα ἠθοποιὸς κ. Κ. Νέζερ κατώρθωσε νὰ τὸν ζωντανεύσῃ. Ἦτο ὁμοιότατος.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

Διὰ Β. Διατάγματος διορίσθησαν τὰ μέλη τῶν κριτικῶν ἐπιτροπῶν διὰ τὴν ἀπονομὴν τῶν Βασιλικῶν μεταλλίων τῶν Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν κατὰ τὴν τρέχουσαν διετίαν.

Καὶ ἡ μὲν ἐπιτροπὴ διὰ τὴν ἀπονομὴν τῶν μεταλλίων τῆς Ζωγραφικῆς καὶ Γλυπτικῆς ἀπετελέσθη ἀπὸ τὴν Α. Β. Υ. τὸν πρίγκηπα Νικόλαον καὶ τοὺς κ. κ. Σ. Σκουλούδην, Στ. Π. Ράλλην, Ι. Καντατζόγλου καὶ αὐτοδικαίως ἀπὸ τὸν κεκτημένον ἤδη τὸ μετάλλιον κ. Γ. Ἰακωβίδην, τοῦ κ. Φιλιππότου δηλώσαντος ὅτι λόγῳ ὑγείας ἀδυνατεῖ νὰ μετάσχῃ τῆς κρίσεως. Ἡ τῶν μουσικῶν συνθέσεων ἀπετελέσθη ἀπὸ τὴν Α. Β. Υ. τὸν πρίγκηπα Χριστόφορον καὶ τοὺς κ. κ. Γ. Νάξον καὶ Ε. Ρωμάνον, αὐτοδικαίως δὲ ἀπὸ τοὺς κ. κ. Σαμάραν καὶ Λαυράγκαν, ὡς κεκτημένους ἤδη τὸ μετάλλιον, τοῦ κ. Λαμπελὲτ διαμένοντος μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν. Ἡ δὲ τῶν λογοτεχνικῶν ἔργων, ἐκ τῶν κεκτημένων ἤδη τὸ μετάλλιον κ. κ. Α. Βλάχου, Χ. Ἀγγίνου, Γ. Σουρῆ καὶ Α. Προβελεγγίου, οἵτινες ἀποτελοῦντες ἐπαρκὴ ἀριθμὸν κατὰ τὸν νόμον, συνήλθον καὶ ἐξέλεξαν ὡς συμπληρωτικά μέλη τοὺς κ. κ. Σ. Σακελλαρόπουλον, Γ. Χατζηδάκην καὶ Α. Ἀνδρεάδην, καθηγητὰς τοῦ Πανεπιστημίου, τοῦ κ. Παλαμᾶ δηλώσαντος ἀδυναμίαν συμμετοχῆς εἰς τὴν κρίσιν λόγῳ... ὑγείας.

Καὶ αἱ μὲν ἐπιτροπαὶ τῆς Μουσικῆς καὶ τῆς λογοτεχνίας θὰ κρίνουν τὰ ἔργα τῆς διετίας 1914 καὶ 1915 καὶ θ' ἀπονείμουν κατὰ Ἰανουάριον τοῦ 1916 τὰ μέτalla εἰς τὸ ἄριστον τῶν ἐκδοθέντων κατὰ τὴν διετίαν λογοτεχνικῶν βιβλίων, — τόμον ποιημάτων, δράμα ἢ μυθιστόρημα, — καὶ τὴν ἀρίστην τῶν ἐκτελεσθεισῶν δημοσιᾶν ἐν Ἀθήναις καὶ ἐκδοθεισῶν σύνθεσιν. Ἡ δὲ τῆς Ζωγραφικῆς καὶ Γλυπτικῆς θὰ κρίνῃ τὰ ἔργα τοῦ 1915 καὶ 1916, ὅσα ἐξετέθησαν εἰς δημοσίας ἐκθέσεις ἐν Ἀθήναις, καὶ θὰ ἀπονείμῃ τὸ μετάλλιον εἰς τὸ ἄριστον κατὰ Ἰανουάριον τοῦ 1917.

Πρὸς σχεδιάσιν τοῦ μεταλλίου καὶ τοῦ σχετικοῦ διπλώματος πιθανῶς προκηρύχθη διαγωνισμὸς ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου τῆς Παιδείας. Προθεσμία πρὸς ὑποβολὴν σχεδίων ὀρίζεται μέχρι τῆς 1ης Ὀκτωβρίου.

Εἰς τὰ σχέδια, τὰ ὅποια θὰ ἐγκριθοῦν πρὸς ἐκτέλεσιν, θὰ δοθοῦν ἀνὰ 500 δραχμαί, ὑποβάλλονται δὲ εἰς τὸ ἐν τῷ ὑπουργεῖῳ τῆς Παιδείας Γραφεῖον τῶν Γραμμάτων καὶ τῶν Τεχνῶν. Διὰ τὸ μετάλλιον γίνονται δεκτὰ πρότυπα ἐκ γύψου, φέροντα ἐν προσαρτήματι ἱχνογράφημα, ἢ ὕδατογράφημα οἰοῦντι μὲν μεγάλους.

Ὁ ἀνασυσταθεὶς ἐπὶ νέων βάσεων Μουσικὸς Σύνδεσμος, προτιθεταὶ νὰ διοργανώσῃ διαλέξεις—συναυ-

λίας. Εἰς ἐκάστην ἐξ αὐτῶν θὰ γίνεταί λόγος δι' ὀρισμένον συνθέτην, τοῦ ὁποίου θὰ ἐκτελοῦνται τὰ ἔργα. Ἡ πρώτη διάλεξις—συναυλία θ' ἀφιερωθῇ εἰς τὸν μέγαν Μπετόβεν, θὰ δοθῇ δὲ εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Παρνασσοῦ. Κατὰ τὴν συναυλίαν αὐτὴν θὰ ἐκτελεσθῇ τὸ «Ἐπτάφωνον» τοῦ Μπετόβεν ὑπὸ ὀρχήστρας ἐξ ἑπτὰ ὀργάνων.

— Καὶ πάλιν οὐδὲν πρόπλασμα ἐνεκρίθη ἐκ τῶν ὑποβληθέντων εἰς τὴν κριτικὴν ἐπιτροπὴν τοῦ Γεροκωστοπουλείου γλυπτικοῦ διαγωνισμοῦ. Δώδεκα ἔργα εἶχον σταλῇ, ἐξ ὧν 4 ἐν σχεδίῳ, ὑπὸ 10 καλλιτεχνῶν ἐν οἷς οἱ κ. κ. Μπονάνος, Τόμπρος, Γεωργαντῆς, Δημητρίου, Σῶχος, Συννέφας. Ἀλεξάνδρουπουλος, Ζευγώλης καὶ Κατζαμάνης Ἡ ἐπιτροπὴ εἶδεν ὅτι οὐδὲν πληροῖ τοὺς ὅρους τῆς προκηρύξεως, διὸ θὰ προκηρυχθῇ καὶ πάλιν διὰ τρίτην φορὰν ὁ διαγωνισμός. Εὐφρόμιον μυνείας ἤξιωσε μόνον τὸ σχέδιον τῆς δεσπ. Στεφάνου εἰκονίζον λέοντα θραύοντα τὰς ἀλύσεις του.

— Οἱ θεατρικοὶ συγγραφεῖς κ. κ. Μελάς, Χόρν, Λάσκαρης καὶ Μωραΐτινης ἀπεχώρησαν τῆς Ἑταιρείας τῶν θεατρικῶν συγγραφέων, ἡ ὁποία ἤδη ἀποτελεῖται κυρίως ἐκ τῶν συγγραφέων τῶν «Παναθηναίων».

— Ἀπεφασίσθη ἡ μεταφορὰ τοῦ πολυπαθοῦς Ἐυλοθραύστου τοῦ ὠραίου ἔργου τοῦ κ. Φιλιππότου ἐκ τῆς ὀπισθεν τοῦ Ρωσικοῦ ναοῦ πλατείας εἰς τὸ Ζάππειον ἔναντι τοῦ Ἀρθετοῦ, παρὰ τὸ κατεδαφισθὲν νεκροταφεῖον. Καίτοι ὑπῆρχον καταλλήλοτερα μέρη εἰς τὸ πάρχον τοῦ Ζαπείου διὰ νὰ στηθῇ, ἐν πάσῃ περιπτώσει σώζεται τὸ ἄγαλμα ἐκ τῶν προχείρων λιθοβολισμῶν τῶν ἀγνιοπαίδων.

— Ὁμιλος ἠθοποιῶν καὶ δημοσιογράφων ἀπεφάσισε τὴν σύστασιν Λέσχης. Εὐχόμεθα ὀλοφύχως νὰ εὐδοκιμήσῃ ἡ ἀρίστη ἰδέα, ἡ ὁποία φεῖ! τοσάκις μέχρι τυυδε ἐνανάγησε. Εἰδικώτερος σκοπός, ἡ καταπολέμησις τῶν ἐπιθεωρήσεων.

— Ἀποστέλλονται πρὸς ἐπιστημονικὴν καὶ παιδαγωγικὴν μόρφωσιν ἐν Εὐρώπῃ ἐκ τοῦ ἄθλου Ὁθωνος Σταθάτου 5 Ἑλληνισταί, 5 δημοδιδάσκαλοι, 2 μαθηματικοί, αἱ δεσποινίδες Μυρσίνη Κλεάνθους, Ζωὴ Χαλκιοπούλου, Ἑλλη Λαμπρίδου καὶ ὁ Κρής νεαρὸς ζωγράφος Κοκοτσάκης παρουσιάζουν κατὰ τὴν ἐπιτροπὴν ἑκτακτον ἰδιοφυΐαν ἐν τῇ τέχνῃ.

— Κατὰ τὰς ἐξετάσεις τῶν σπουδαστῶν τῆς Σχολῆς τῶν Καλῶν Τεχνῶν ἀπενεμήθησαν τὰ ἐξῆς ἐτήσια βραβεῖα. Ὁ κ. Α. Γεραλῆς τῆς 7ης τάξεως ἔλαβε τὸ πρῶτον Χρυσοβέργειον βραβεῖον ἐκ 500 δραχ. Ἡ δ)νίς Μ. Ἀναγνωστοπούλου τῆς 6ης τάξεως τὸ πρῶτον Ἀβερῶφειον ἥτοι ἐτήσιαν ὑποτροφίαν δωρεάν ἐν τῇ